

Cadrul instituțional și legislativ de prevenire și combatere a terorismului

Reglementări internaționale

La jumătatea secolului al XIX-lea, Belgia a fost prima țară care a adoptat un plan de măsuri de combatere a terorismului, prin introducerea, în legislația penală, a „clauzei atentatului”, făcând extrădabili autorii asasinatelor politice.

Următoarea etapă în dezvoltarea măsurilor de reglementare juridică, în scopul combaterii terorismului, datează din perioada interbelică, cu precădere după asasinarea la Marsilia, în 1934, a regelui Alexandru al Iugoslaviei, a ministrului de externe francez, Louis Barthou, respectiv a cancelarului austriac Dolfuss, momente culminante ale actelor de terorism cu implicații internaționale. Urmarea acestor evenimente au constituit-o abordarea problematicei terorismului în fața Ligii Națiunilor și adoptarea Convenției din 1937 pentru prevenirea și reprimarea terorismului. Artizanal convenției adoptate în 1937 privind inițierea unor măsuri internaționale pentru condamnarea actelor teroriste a fost juristul român Vespasian Pella.

Dezvoltarea reglementărilor privind cooperarea internațională în domeniul combaterii terorismului a cunoscut o evoluție constantă după cel de-al Doilea Război Mondial, mai ales, ca urmare a creșterii numărului cazurilor de piraterie aeriană.

Astfel, O.N.U. a inclus terorismul printre crimele internaționale, elaborând instrumente juridice (convenții, rezoluții etc.) care au condus la adoptarea unor măsuri practice privind cooperarea statelor pentru reprimarea terorismului internațional. În urma unor eforturi sporite ale unor state, s-a reușit încheierea mai multor convenții internaționale care abordează și unele dintre aspectele terorismului internațional:

- Convenția asupra infracțiunilor și altor acte comise la bordul aeronavelor (Tokio, 14 septembrie 1963);

- Rezoluția nr. 2551, din 12 decembrie 1969, intitulată „Deturnarea forțată a aeronavelor civile în zbor”;
- Declarația asupra principiilor dreptului internațional, adoptată de Adunarea Generală a O.N.U., la 24 octombrie 1970;
- Rezoluția nr. 2645 a O.N.U., din 30 noiembrie 1970;
- Convenția privind incriminarea deturnărilor de aeronave (Haga, 16 decembrie 1970);
- Convenția privind incriminarea actelor săvârșite împotriva siguranței aeronavelor (Montreal, 23 septembrie 1971);
- Convenția Organizației Statelor Americane privind prevenirea și reprimarea actelor de terorism, ce reprezintă infracțiuni contra persoanei, precum și a actelor de forță, conexe acestor delict, a extorcării și a altor acte, dacă acestea au repercusiuni internaționale – este prima convenție regională în materie, semnată la 2 februarie 1971 la Washington și intrată în vigoare în 1973;
- Rezoluția nr. 3034 din 18 decembrie 1972 – adoptată de Adunarea Generală a O.N.U.;
- Convenția privind prevenirea și sancționarea crimelor comise împotriva persoanelor protejate internațional, inclusiv agenți diplomatici (New York, 1973);
- Convenția împotriva luării de ostatici (New York, 17 decembrie 1979);
- Rezoluția nr. 34/ 145 a Adunării Generale a O.N.U. – adoptată la 17 decembrie 1979, condamnă fără echivoc toate actele de terorism internațional care pun în pericol sau suprimă vieți umane ori ating libertăți fundamentale;
- Documentul final al reuniunii de la Madrid, din anul 1980, a statelor participante la Conferința pentru Securitate și Cooperare Europeană;
- Convenția privind protecția fizică a materialelor nucleare – Viena, 1979;
- Rezoluția nr. 39/ 159 – adoptată în 1984 de Adunarea Generală a O.N.U., se referă la „inadmisibilitatea politicii terorismului de stat și a oricăror acțiuni de stat vizând subminarea sistemului social politic în alte state suverane”;
- Rezoluția nr. 40/ 161 – adoptată în decembrie 1985 de Adunarea Generală a O.N.U., după o serie de acte teroriste, condamnă ca infracțiuni toate actele, metodele și practicile teroriste;

- Rezoluția nr. 579 a Consiliului de Securitate – adoptată la 18 decembrie 1985, din inițiativa S.U.A., condamnă categoric luările de ostateci și răpirile de orice fel;
- Rezoluția privind combaterea terorismului – adoptată la reuniunea de la Tokyo, din 4 – 6 mai 1986, precizează măsurile ce trebuie aplicate, atât în cadrul legislației internaționale, cât și în planul normelor interne, „împotriva oricărui stat implicat în mod evident în sprijinirea terorismului internațional”;
- Protocolul privind incriminarea actelor de violență săvârșite pe aeroporturi ce servesc traficului internațional, complementar Convenției privind incriminarea actelor săvârșite împotriva siguranței aeronavelor (Montreal, 24 februarie 1988);
- Convenția pentru incriminarea actelor săvârșite împotriva siguranței navigației maritime (Roma, 10 martie 1988);
- Protocolul privind incriminarea actelor săvârșite împotriva siguranței platformelor fixe de pe platoul continental (Roma 10 martie 1988);
- Convenția privind marcarea explozibililor plastici în scopul detectării (Montreal, 1 martie 1991);
- Rezoluția nr. 46/ 51 a Adunării Generale a O.N.U., din decembrie 1991;
- Convenția O.N.U. privind incriminarea atentatelor teroriste cu bombă (New York, 15 decembrie 1997);
- Convenția O.N.U. privind incriminarea finanțării terorismului (New York, 9 decembrie 1999) ;
- Rezoluția nr. 1373/ 2001 a Consiliului de Securitate O.N.U. privind combaterea terorismului;
- Rezoluția nr. 1540/ 2004 a Consiliului de Securitate O.N.U. privind neproliferarea armelor de distrugere în masă;
- Amendamentul O.N.U. la Convenția privind protecția fizică a materialelor nucleare (2005);
- Protocolul O.N.U. pentru reprimarea actelor ilicite împotriva siguranței navigației maritime (2005);
- Protocolul O.N.U. pentru reprimarea actelor ilicite împotriva siguranței platformelor fixe pe platoul continental (2005);

- Convenția internațională privind reprimarea actelor de terorism nuclear – New York, 14 septembrie 2005;
- Rezoluția nr. 1904/ 2009 a Consiliului de Securitate O.N.U. privind aplicarea de sancțiuni împotriva Al-Qaeda, asupra lui Osama ben Laden și a grupării talibanilor.

Reglementarea juridică internațională a luptei contra terorismului s-a făcut atât la nivelul O.N.U., cât și regional, la nivelul Consiliului Europei, al statelor americane și al statelor arabe.

Astfel, a fost adoptată la Strasbourg, la 27 ianuarie 1977, Convenția europeană pentru reprimarea terorismului. Urmare a actelor teroriste din 11 septembrie 2001 din S.U.A., s-a constatat o activare fără precedent a luptei contra terorismului, când țări care aparțineau unor sisteme politice diferite au adoptat o atitudine comună. Astfel, la cea de-a 24-a Conferință a miniștrilor europeni de justiție, organizată în perioada 4-5 octombrie 2001, la Moscova s-a adoptat Rezoluția nr.1 privind lupta contra terorismului internațional, prin care se condamnă atacurile teroriste asupra S.U.A, se reafirmă necesitatea combaterii oricăror forme de terorism și sunt invitate statele să susțină, printr-un efort constant și colectiv, inițierea demersurilor necesare elaborării setului de norme privind pedepsirea actelor teroriste și să adopte de urgență toate măsurile juridice care se impun în acest scop. În acest fel, au fost puse bazele pentru *Strategia mondială antiteroristă și Planul de acțiune al celor 192 de state membre* – adoptată în cadrul O.N.U., la 8 septembrie 2006, prin care se abordează global fenomenul, în contextul unei cooperării internaționale degrevată de componenta politică:

- Convenția Consiliului Europei privind prevenirea terorismului – Varșovia, 16 mai 2005;
- Convenția Consiliului Europei privind descoperirea, sechestrarea și confiscarea produselor care stau la baza metodologiei privind finanțarea terorismului – Varșovia, 16 mai 2005.

În aceeași măsură, la nivelul țărilor *Organizației Cooperării Economice a Mării Negre* (OCEMN), s-au intensificat preocupările în sfera creării unui cadru legislativ coerent și adaptat, prin intrarea în vigoare a următoarelor documente:

- Carta OCEMN (Yalta, 1998);

- Acordul încheiat la nivelul guvernelor țărilor membre OCEMN referitor la cooperarea în domeniul combaterii criminalității, în special a celei organizate (Corfu, 1998)
- Protocolul adițional la sus-menționatul Acord, referitor la combaterea terorismului (Atena, 2004).

Reglementări naționale

Marea majoritate a strategiilor și programelor guvernamentale elaborate în țările democratice pentru prevenirea și combaterea terorismului vizează, cu prioritate, îndeplinirea următoarelor obiective: previziunea, prevenirea, descurajarea și reacția.

Înscriindu-se în contextul generat de măsurile inițiate de comunitatea internațională privind combaterea terorismului, România a adoptat măsuri legislative și administrative pentru apărarea vieții, integrității corporale, a libertății și demnității propriilor cetățeni, reprezentanților statelor străine și tuturor persoanelor fizice care se găsesc pe teritoriul țării noastre.

Prevenirea și combaterea terorismului se realizează în conformitate cu prevederile convențiilor internaționale privind reprimarea terorismului, la care România este parte, precum și cu respectarea legislației internaționale și a legislației interne cu privire la drepturile omului.

Dezvoltarea bazei legale:

Prin Legea 51/1991 privind siguranța națională a României, terorismul este încadrat în categoria amenințărilor la adresa securității naționale.

În anul 1992, prin Legea 14 – privind organizarea și funcționarea SRI, prevenirea și combaterea terorismului devin o responsabilitate expresă a Serviciului.

Evoluțiile de după 11 septembrie 2001 au impus actualizarea cadrului legal și perfecționarea mecanismului operațional în domeniul prevenirii și combaterii terorismului, sens în care:

- 2001 - SRI a fost desemnat, prin hotărâre a CSAT, autoritate națională în domeniul antiterorism;

- 2002 – CSAT a aprobat Strategia Națională de Prevenire și Combatere a Terorismului, document doctrinar care stabilește prioritățile strategice ale României în domeniu;
- 2002 – a fost creat, pe baza Strategiei, Sistemul Național de Prevenire și Combatere a Terorismului, care include 21 de autorități și instituții publice cu responsabilități în domeniu, și al cărui coordonator tehnic este SRI;

Regulile de funcționare curentă a SNPCT sunt prevăzute într-un Protocol general de organizare și funcționare, care stabilește atribuțiile și responsabilitățile generale fiecărui membru.

Subsecvent, între SRI – ca autoritate națională – și celelalte instituții membre ale SNPCT, au fost încheiate protocoale de cooperare bilaterală care reglementează aspecte practice ale activităților specifice.

- 2004 – a fost aprobat, prin decizia CSAT, Sistemul Național de Alertă Teroristă;
- 2004 – Parlamentul României a aprobat Legea nr. 535 privind prevenirea și combaterea terorismului;
- 2005 – a fost înființat Centrul de Coordonare Operativă Antiteroristă, structură a SRI prin care se asigură coordonarea tehnică a SNPCT;
- 2006 – CSAT a aprobat Metodologia de organizare și executare a intervenției contrateroriste, care stabilește procedurile concrete de gestionare a unei situații de criză teroristă);
- 2007 – CSAT a aprobat Strategia de comunicare și diseminare a informațiilor pentru prevenirea și limitarea efectelor unei situații de risc terorist sau criză teroristă;
- 2008 – a fost actualizat Protocolul general de organizare și funcționare a SNPCT;
- 2008 – SRI a fost desemnat – prin **Legea nr. 146/ 2008** pentru aderarea României la Tratatul între Regatul Belgiei, Republica Federală Germania, Regatul Spaniei, Republica Franceză, Marele Ducat de Luxemburg, Regatul Țărilor de Jos și Republica Austria privind aprofundarea cooperării transfrontaliere, în special în vederea combaterii terorismului, criminalității transfrontaliere și migrației ilegale, semnat la Prüm, 27 mai 2005 - autoritate competentă pentru implementarea Tratatului PRUM, respectiv **punct național de contact** pentru schimb de informații

în prevenirea infracțiunilor de terorism și **punct național de contact și coordonare** pentru însoțitorii înarmați la bordul aeronavelor.

Prevederea legală referitoare la activitățile tehnice de prevenire și combatere a terorismului vizează efectuarea, în mod temporar sau permanent, de la caz la caz, în orice loc de pe teritoriul național expus amenințărilor, a unui ansamblu complex și coerent de măsuri și activități tehnice specifice, de verificare și investigare asupra unor obiective de diferite naturi și destinații, având drept scop depistarea, în vederea neutralizării, a oricăror amenințări de factură teroristă.

Legea nr. 535/ 2004 definește la art. 4, pct. 7 **acțiunile teroriste** astfel: “*pregătirea, planificarea favorizarea, comiterea, conducerea, coordonarea, controlul asupra actului terorist, precum și orice alte activități desfășurate ulterior comiterii acestuia, dacă au legătură cu actul terorist*”.

Alte acte normative, aplicabile în domeniul prevenirii și combaterii terorismului pe teritoriul României, sunt:

- **Legea nr. 21/ 1991** privind cetățenia română, cu modificările și completările ulterioare;
- **Legea nr. 126/ 1995** privind regimul materiilor explozive, cu modificările și completările ulterioare;
- **O.U.G. nr. 26/ 2000** cu privire la asociații și fundații, cu modificările și completările ulterioare;
- **O.U.G. nr. 105/ 2001** privind frontiera de stat a României, cu modificările și completările ulterioare;
- **O.U.G nr. 159/ 2001**, pentru prevenirea și combaterea utilizării sistemului financiar-bancar în scopul finanțării de acte de terorism, care a inclus și *Lista cuprinzând persoanele și entitățile identificate de Comitetul înființat pentru urmărirea aplicării Rezoluției nr. 1267 (1999) a Consiliului de Securitate* (n.n. OUG nr. 159/ 2001 a fost abrogată de art. 46 din Legea 535/ 2004 privind prevenirea și combaterea terorismului, cu excepția anexei la aceasta);
- **Legea nr. 678/ 2001** privind prevenirea și combaterea traficului de persoane, cu modificările și completările ulterioare;

- *H.G. nr. 21/ 2001*, privind participarea României, împreună cu statele membre N.A.T.O., la acțiunile de combatere a terorismului internațional;
- *O.U.G. nr. 194/ 2002* privind regimul străinilor în România, republicată;
- *H.G. nr. 467/ 2002* pentru aprobarea Listei cuprinzând persoanele fizice și juridice suspecte de săvârșirea sau de finanțarea actelor de terorism;
- *Legea nr. 656/ 2002* pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, precum și pentru instituirea unor măsuri de prevenire și combatere a finanțării actelor de terorism cu modificările și completările ulterioare;
- *Legea nr. 39/ 2003* privind prevenirea și combaterea criminalității organizate;
- *Legea nr. 295/ 2004* privind regimul armelor și al munițiilor, cu modificările și completările ulterioare;
- *Legea nr. 302/ 2004* privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, cu modificările și completările ulterioare;
- *H.G. nr. 784/ 2004* pentru aprobarea Listei cuprinzând persoanele fizice și juridice suspecte de săvârșirea sau de finanțarea actelor de terorism;
- *H.G. nr. 1272/ 2005* pentru aprobarea Listei persoanelor fizice și persoanelor juridice suspecte de săvârșirea sau de finanțarea actelor de terorism.
- *Legea nr. 122/ 2006* privind azilul în România, cu modificările și completările ulterioare;
- *O.U.G. nr. 202/ 2008* privind punerea în aplicare a sancțiunilor internaționale.

Un efort deosebit a fost depus pe linia creării unui cadru legislativ adecvat, conform normelor europene în domeniu. Prevederile Codului penal și Codului de procedură penală sunt adaptate la cerințele acordurilor internaționale și sunt în măsură să creeze condiții pentru combaterea în mod eficient a terorismului, precum și pentru menținerea unei cooperări active, în acest domeniu, cu statele membre ale Uniunii Europene.

Pentru aplicarea Rezoluției nr. 1373/ 2001 a Consiliului de Securitate al Organizației Națiunilor Unite privind combaterea terorismului internațional, Guvernul României a adoptat *Ordonanța de Urgență nr. 202/ 2008* privind punerea în aplicare a unor sancțiuni internaționale, care stipulează că actele (rezoluțiile Consiliului de Securitate al Organizației Națiunilor Unite sau alte acte adoptate în baza art. 41 din Carta Națiunilor Unite; regulamente, decizii, poziții comune, acțiuni comune și alte instrumente juridice ale Uniunii Europene; sancțiunile internaționale, care nu au caracter obligatoriu, adoptate în cadrul unor

organizații internaționale sau de către alte state, precum și a celor adoptate prin decizii unilaterale ale României sau ale altor state) sunt obligatorii în dreptul intern pentru toate autoritățile și instituțiile publice din România, precum și pentru persoanele fizice sau juridice române sau aflate pe teritoriul României, în condițiile reglementărilor care stabilesc regimul juridic al fiecărei categorii de acte.

Actul normativ în cauză consacră punerea în aplicare a unor sancțiuni internaționale în scopul prevenirii și combaterii terorismului pe următoarele coordonate:

- supravegherea punerii în aplicare a sancțiunilor internaționale de blocare a fondurilor se face de către autoritățile și instituțiile publice de reglementare, autorizare sau supraveghere prudencială a sectorului financiar, de către structurile de conducere ale profesiilor liberale și, respectiv, de Oficiul Național pentru Prevenirea și Combaterea Spălării Banilor, pentru persoanele fizice și juridice din domeniul lor de activitate, conform legislației în vigoare în domeniul prevenirii și combaterii spălării banilor și finanțării terorismului;

- persoanele fizice și juridice care raportează despre tranzacții suspecte potrivit legislației în domeniul spălării banilor și/ sau finanțării actelor de terorism au obligația permanentă de a-și cunoaște clientela pentru a stabili dacă aceasta se află în posesia sau are sub control bunuri ce fac obiectul unor sancțiuni internaționale sau care aparțin ori se află sub controlul unor persoane;

- pentru asigurarea cadrului general de cooperare în domeniul punerii în aplicare în România a sancțiunilor internaționale s-a înființat Consiliul inter-instituțional, denumit în continuare Consiliu, alcătuit din reprezentanți ai Cancelariei Primului-Ministru, Ministerului Afacerilor Externe, Departamentului pentru Afaceri Europene, Ministerului Justiției, Ministerului Administrației și Internelor, Ministerului Apărării Naționale, Ministerului Economiei și Finanțelor, Departamentului de Comerț Exterior din subordinea Ministerului pentru întreprinderi Mici și Mijlocii, Comerț, Turism și Profesii Libere, Ministerului Comunicațiilor și Tehnologiei Informației, Ministerului Transporturilor, Serviciului Român de Informații, Serviciului de Informații Externe, Agenției Naționale de Control al Exporturilor, Băncii Naționale a României, Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare, Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor, Comisiei de Supraveghere a Sistemului de Pensii Private, Oficiului Național pentru Prevenirea și Combaterea Spălării Banilor. Consiliul este coordonat de Ministerul Afacerilor Externe, prin conducătorul Oficiului pentru Implementarea Sancțiunilor Internaționale, iar reprezentanții autorităților și instituțiilor

publice prevăzute anterior, care participă la lucrările Consiliului, sunt desemnați de către conducătorii acestor instituții și dispun de autorizație de acces la informații clasificate corespunzător nivelului de clasificare al informațiilor utilizate la reuniunile Consiliului, potrivit Legii nr. 182/ 2002 privind protecția informațiilor clasificate, cu modificările și completările ulterioare. Prin Hotărârea nr. 1.541 din 9 decembrie 2009 s-a aprobat Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului inter-instituțional, înființat pentru asigurarea cadrului general de cooperare în domeniul punerii în aplicare în România a sancțiunilor internaționale.

Acordurile încheiate de România, privind cooperarea în prevenirea și combaterea terorismului, confirmă determinarea de a crea un cadru legal larg și unitar, care să corespundă cerințelor impuse de evoluția fenomenului terorist la nivel global.

Pentru combaterea terorismului, România a acționat și va acționa în cadrul NATO, Uniunii Europene și a altor organizații internaționale, în direcția promovării și consolidării democrației, sprijinirii guvernelor și instituțiilor de securitate și apărare în lupta împotriva terorismului, participării la operațiuni multinaționale, asistență complexă în procesul de prevenire, contracarare și reconstrucție post-conflict. Angajarea responsabilă și efectivă la campania internațională împotriva terorismului – inclusiv prin participare militară, dacă este necesar – reprezintă un reper major al *Strategiei de securitate națională a României*.

Astfel, acest document programatic analizează riscurile și amenințările la adresa securității naționale, în principal, din perspectiva statutului de țară membră a Alianței Nord-Atlantice și a Uniunii Europene. Conform documentului menționat, instituțiile statului trebuie să-și mobilizeze resursele și instrumentele aflate la dispoziție pentru următoarele obiective: descoperirea la timp, prevenirea, combaterea și zădărnicierea activităților și acțiunilor teroriste pe teritoriul național; protecția instituțiilor, a cetățenilor români și a străinilor aflați în România împotriva atacurilor teroriste; interzicerea folosirii teritoriului României pentru pregătirea unor acțiuni teroriste împotriva altor state.

În contextul eforturilor vizând consolidarea securității interne, lupta împotriva terorismului vizează creșterea gradului de protecție a cetățenilor, comunităților și colectivităților umane, a instituțiilor statului și organizațiilor civice, a infrastructurii economice, de transport și de asigurare a funcțiilor sociale vitale, a misiunilor diplomatice, obiectivelor și activităților militare, precum și a altor obiective de interes național.

Pentru realizarea obiectivului privind armonizarea legislativă cu aquis-ul comunitar și internațional în domeniul antiterorism, România:

➤ a ratificat convențiile internaționale referitoare la prevenirea și combaterea terorismului, dintre care putem menționa:

- *Convenția referitoare la infracțiuni și alte acte comise la bordul aeronavelor (Convenția de la Tokyo, 14 septembrie 1963 – siguranța aviației); Convenția referitoare la combaterea capturării ilegale a aeronavelor (Convenția de la Haga, 16 decembrie 1970 – deturnarea aeronavelor); Convenția pentru combaterea actelor ilegale îndreptate împotriva securității aviației civile (Convenția de la Montreal, 23 septembrie 1971 – se aplică actelor de sabotaj aerian, cum ar fi detonarea unei bombe într-o aeronavă aflată în zbor); Convenția privind prevenirea și pedepsirea infracțiunilor îndreptate împotriva persoanelor aflate sub protecție internațională, inclusiv a agenților diplomatici (Convenția referitoare la persoanele aflate sub protecție internațională, 14 decembrie 1973); Convenția europeană pentru combaterea terorismului (Strasbourg, 27 ianuarie 1977); Convenția împotriva luării de ostatici (New York, 17 decembrie 1979); Convenția privind protecția fizică a materialelor nucleare (Convenția referitoare la materialele nucleare, combate însușirea și folosirea ilegală a materialelor nucleare – 3 martie 1980); Protocolul referitor la combaterea actelor ilegale de violență în aeroporturile care deservește aviația civilă internațională, adițional la Convenția referitoare la combaterea actelor ilegale care vizează siguranța aviației civile (24 februarie 1988, extinde și completează Convenția de la Montreal referitoare la siguranța aeriană); Convenția pentru combaterea actelor ilegale îndreptate împotriva siguranței navigației maritime (10 martie 1988, se aplică actelor de terorism comise la bordul navelor); Protocolul referitor la combaterea actelor ilegale îndreptate împotriva siguranței platformelor fixe situate pe platoul continental (10 martie 1988, se aplică activităților teroriste desfășurate pe platformele fixe amplasate pe platoul continental); Convenția privind marcarea explozivilor plastici cu scopul detectării (1 martie 1991 – prevede marcarea chimică pentru facilitarea detectării explozivilor plastici); Convenția internațională referitoare la combaterea atacurilor teroriste cu exploziv (15 decembrie 1997); Convenția internațională referitoare la combaterea finanțării terorismului (1999, Convenția referitoare la finanțarea terorismului); Convenția internațională privind reprimarea actelor de terorism nuclear.*

- a semnat Acorduri și Protocoale de cooperare bilaterală și multilaterală în domeniul prevenirii și combaterii terorismului internațional ori al unor forme ale criminalității organizate, conexe terorismului;
- a ratificat Acordul de Colaborare între România și Europol prin Legea nr. 197 din data de 02.06.2004.